

PŘELOŽILA
DANA KOVALOVÁ

KRVAVÉ POKUŠENÍ

ZAKÁZANÉ OVOCE
JE TO NEJSRADŠÍ...

GENEVA LEE

AUTORKA BESTSELLEROVÉ KRÁLOVSKÉ SÁGY

KRVAVÉ POKUŠENÍ

Copyright © 2023 by Geneva Lee

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Dana Kovalová, 2025

Cover © Geneva Lee, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5839-5 (pdf)

KRVAVÉ POKUŠENÍ

GENEVA LEE

přeložila Dana Kovalová

*Pro Louise,
která čekala celou věčnost,
až napíšu tu zatracenou knížku o upírech.*

PRVNÍ KAPITOLA

JULIAN

„Který je rok?“

Zamrkal jsem a zvedl ruku, abych si zastínil oči. Okny na mě zaútočilo denní světlo, takže jsem nic neviděl. Ale pár věcí bylo i tak zjevných.

Svět ještě neskončil.

Přesto jsem vzhůru.

A někdo vytáhl žaluzie.

Existovala jen jedna duše, která věděla, kde mám dálkové ovládání na okenní rolety – jediná osoba, které jsem mohl věřit. Někdo, kdo věděl, že probudit mě je nejen pitomé, ale i nebezpečné. Někdo, kdo už kdysi viděl, jak jsem přesně za tohle někomu utrhl hlavu.

A přesto ty rolety otevřela.

Když mě moje asistentka Celia vyrušila, musela pro to mít velmi zásadní důvod. Nebo bych jí to aspoň doporučoval.

Celia se nehlučně pohybovala po pokoji, zatímco žaluzie se vysunuly až nahoru a odkryly okna sahající od podlahy po strop, na kterém jiskřilo světlo a tančilo do rytmu oceánu. Ticho. Klid. Jediný zvuk přicházel od narážejících vln.

Byl jsem naprosto sám. Tak jsem to měl nejradši. Tady mě lidi neotravovali – tedy s výjimkou Celie, evidentně. Nejen že mě

probudila, ale teď se ještě opatrně vyhýbala mojí posteli. Měla dost rozumu, aby se nedostala na dosah upíra, co už několik desetiletí neměl teplé jídlo.

„Celia, já tě nehodlám kousnout,“ ujistil jsem ji.

Odfrkla a dál si udržovala odstup. „Tohle už jsem slyšela, takže si myslím, že počkám, dokud nebudu mít jistotu, že naskočila tvoje džentlmenská stránka.“

„To může chvíli trvat.“ Zašklebil jsem se a promnul si dlaní zátylek. V tuhle chvíli jsem se necítil moc přívětivě. Ne po tak neurvalém probuzení.

„Nepochybuju, že je to pravda.“ Zabrala se do rovnání věcí na stříbrném podnose.

V hrudníku mi zavibrovalo zavrčení. Stiskl jsem zuby, abych ovládl silící zlost. „Proč jsem vzhůru?“ zeptal jsem se. „A jaký je zatraceně rok?“

„Začnu se s tebou bavit, až nebudeš tak mrzutý.“ Neobtěžovala se zvednout oči od své práce. Stříbřitě bílé vlasy jí spadly přes rameno a zakryly tvář. Ale slyšel jsem úsměv, který schovávala. Byl jsem rád, že se tu *aspoň někdo* baví.

Zkusil jsem zdvořilejší přístup. „Jaký je rok, *prosím?*“

„Je rok 2023, pane.“ Otočila se ke mně se sladkým úsměvem. Ale věděl jsem, že není radno mu věřit. Celia dokázala vyrvat chlapovi srdce z těla, aniž by si přitom zlomila nehet. Viděl jsem ji to udělat – víc než jednou.

„Kriste, doufal jsem, že si zdřímnu ještě pár dalších desetiletí.“

Stiskla rty, aby vymazala úsměv, ale neodpověděla. Prostě jen pokrčila utlímy rameny, jako by se nedělo nic mimořádného. Chvilí jsem se na ni díval a snažil se zjistit nějaká vodítka k tomu, co jsem promeškal, zatímco jsem byl v limbu. Ale vypadala úplně stejně jako před pár desítkami let. Jizva, která se jí táhla po jedné straně obličeje – dárek od pradávného milence –, zůstávala nezakrytá. Jako smrtelnice ji schovávala, ale teď jako upírka ji hrdě nosila. Říkala, že

je to důkaz, že přežila, a varování pro každého, kdo by jí v budoucnu mohl chtít ublížit. Byl to jeden z důvodů, proč jsem jí věřil. Neobtěžovala se skrývat svou minulost nebo to, kým se stala. Patřilo to k ní.

Ale teď přede mnou něco tajila. Cítil jsem to.

To nevěstilo nic dobrého.

Pohnul jsem se, abych se posadil, a málem jsem si vytrhl kapačku z předloktí. Podíval jsem se na karmínový pramínek proudící hadičkami a ztěžka si povzdychl. Bylo to od ní ohleduplné gesto, ale taky další důkaz, že moje zdřímnutí skončilo. Vymotal jsem se z kanyl nejlíp, jak jsem dokázal, a opřel se o bambusovou pelest postele, zatímco jsem čekal, až transfuze doteče. Měla by obrousit hrany jakéhokoli přetrvávajícího hladu, což by mohlo pomoci zmírnit mou podrážděnost nad současnou situací.

Ale dost jsem o tom pochyboval.

Už jsem byl úplně vzhůru. Obrátil jsem pozornost k tyrkysovým vodám šplouchajícím kolem domu. Tedy ne že by to byl tak docela dům. Moje soukromá rezidence zabírala celý ostrov nedaleko Key Westu, ale technicky byla v mezinárodních vodách. Takže na rozdíl od samotného souostroví byl můj ostrov mimo dosah jakékoli vlády. Byla to záměrná volba a zároveň můj způsob, jak poslat zprávu každému, koho jsem znal.

Nechte mě, do prdele, na pokoji.

Přetvořil jsem si tenhle ostrov na svou svatyni. Nechal jsem si postavit ložnici tak, aby čněla nad vodu, se třemi zdmi obklopenými jen rozlehlou, nekonečnou modří oceánu. Zbytek ostrova byl velký jako plně funkční letoviště a oddaná skupina upířů a lidí, všichni podléhající mému schválení, žila po většinu roku na sto dvaceti hektarech, které opouštěli jen během období hurikánů. Byla tu pohoda; luxus, který bych si nejspíš měl užívat, dokud je to možné. Celia musela mít zatraceně dobrý důvod, proč mě vzbudila.

„Stalo se něco, když jsem byl mimo?“ snažil jsem se znít nenuceně a doufal, že mi konečně něco prozradí.

Celia si odkašlala. „Docela dost. Mám pro tebe složku s hlavními událostmi, čtyřmi posledními prezidenty a různými hlavami států a tyhle ranní noviny.“ Musela usoudit, že už nepředstavuju riziko kousnutí, protože vedle mě na postel položila stříbrný podnos s hromadou papírů. Otočila se, aby zkontrolovala sáček s krví kapající do mé paže. „Tenhle je skoro prázdný. Mám podat další?“

Zavrtěl jsem hlavou. Čím jsem byl starší, tím míň krve jsem po probuzení potřeboval. Vybral jsem si *The Wall Street Journal* a projížděl si titulky. S každou další zprávou se mi koutky úst kroutily víc a víc dolů. Rychle jsem sáhl po složce, která se ukázala být ještě depresivnější. „Jak mohli zvolit tohohle pitomce?“ Otočil jsem stránku. „Nebo tohohle?“

Hodil jsem papíry na postel. Osmdesátky byly podělaný cirkus: spousta vlasů, spousta ramenních vycpávek a obrovská spousta kokainu. Mým sourozencům to naprosto vyhovovalo, stejně jako spoustě dalších upírů. Ale já potřeboval pauzu. Od večírků. Od své rodiny. Od všeho. Myslel jsem to vážně, když jsem Celií řekl, aby mě nechala vysychat v mé ložnici, dokud nepřijde apokalypsa.

Nevím, proč si myslela, že jsem jenom žertoval.

Paže, ve kterých už jsem neměl kapačky, jsem si protáhl nad hlavou a pak jsem se vymotal z pokrývek. Rád jsem spal nahý, takže jsem teď měl šanci vidět, že transfuze už odvedla svou práci. Přešel jsem si dlaní přes břicho. Pevné svaly jsem měl stejně vypracované a vyrýsované, jako když jsem se uchýlil k odpočinku. Protáhl jsem prsty na nohou a zjistil, že už se mým stehnům a lýtkům vrátila výrazná svalová hmota. Nic neukazovalo na to, že jsem prospal větší část posledních čtyř desetiletí, snad s výjimkou přetrvávající erekce, kterou inspirovaly moje sny. Honil jsem nějakou ženu. To byl jediný sen, který jsem si pamatoval. Nikdy se mi ji nepovedlo chytit. A výsledkem byly modré koule, co přetrvávaly celá desetiletí, a penis tak tvrdý, že to bylo stejně bolestivé jako otravné.

Jestli si toho Celia všimla, tak to nijak nekomentovala. V tomhle byla dobrá. Další z jejích plusů.

„Takže, pokud jde o moje nevyžádané probuzení. . .“, vylovil jsem svůj nejvíc okouzlující úsměv. Visel mi pokřiveně na rtech, které ho nebyly zvyklé používat.

„Tvoje matka tě povolala domů,“ řekla, odvrátila pohled a důsledně ignorovala mou kyselou změnu výrazu. „Zařídila jsem letadlo, ale měla jsem –“

Než mohla svou větu dokončit – nebo vysvětlit, co moje matka potřebuje od svého nejstaršího syna –, dveře do ložnice se rozletěly dokořán. Stála v nich důvěrně známá postava se zlomyslným úsměvem, která nejvila sebemenší známky toho, že od našeho posledního setkání uplynuly desítky let.

Sebastian Rousseaux byl můj bratr. Ne rodný, ale pokrevní. Když jsem byl počat, naši rodiče ho společně proměnili a každý z nich k tomu použil svou krev. Proto jsme byli stejně odlišní jak vzhledem, tak povahově. Já zdědil svalnatou postavu po otci, což byl vedlejší produkt rodu starověkých válečníků, z něž pocházel, ale Sebastian byl hubený a šlachovitý. Když jsem ho viděl naposledy, měl odbarvené vlasy nagelované do špiček a tíhnul k punkrockové scéně. Sebastian zbožňoval každou zvrácenou chvíli osmdesátých let. Lidi se sklonem k výstřednostem se dali snadno manipulovat a tomu upíři, kteří – kupodivu – milovali kokain stejně jako opium, dokázali jen stěží odolat.

A nikdo nemiloval drogy a lidi víc než Sebastian.

Vlasy mu v mezičase narostly delší a získaly zpět svou přirozenou blond barvu. Zbavil se náušnice a obojku, které tehdy patřily k jeho typickému vzhledu, ale nechal si motorkářskou bundu. Teď ji měl oblečenou přes černé tričko a volné, obnošené džíný Levi's.

Tohle všechno jsem zaznamenal během vteřiny, co se otevřely dveře. Sebastian sice vypadal jinak, ale jeho drzost zůstala beze změny, soudě podle polosvlečené ženy, která se o něj nejistě opírala.

„Dobré ráno, brácho,“ zahlaholil rozjásaně. „Přivedl jsem ti blondku.“

Dívka na mě zamrkala. Přejela obdivným pohledem po mém těle, dokud se nedostala k mému rozkroku, na který se zaměřila jako raketa naváděná teplem. Otevřela pusu a zírala s doširoka rozevřenými očima.

„Oceňuju, že na mě myslíš,“ řekl jsem suše a znovu si přehodil přes klín deku, abych jí zakryl výhled na svůj penis. „Ale nemám hlad.“

„O tom pochybuju.“

Ignoroval jsem ho. „Proč jsi tady?“

Sebastian neodpověděl.

Nikdy nebylo dobré znamení, když jsem se probudil z dlouhého spánku a našel ho ve svém domě. Nebo kteréhokoli ze svých sourozenců, když už jsme u toho.

„Vidím, že sis dal radši transfuzi,“ řekl a zašklebil se, když kolem něj prošla Celia s prázdným sáčkem od krve. „Ale podle té stanové tyče, co ti trčí mezi nohama, hádám, že by se ti mohla hodit na jiné věci.“

„To nebude nutné.“

Ale klidně bych mohl mluvit do zdi, protože Sebastian už ženě něco mumlal: „Řekni mu, jak moc si ho chceš osedlat.“

„Chtěla bych tě osedlat,“ řekla zasněným hlasem. „Mohla bych hned?“

„Vidíš? Tělo je svolné.“ Sebastian se líně přesunul do pokoje. Nespěchal jako většina upírů jeho věku, kteří svou rychlost vnímali jako výhodu. Ne. Můj bratr zdokonalil umění dávat si načas. Konečně došel k posteli s blondýnkou ve vleku a postrčil ji kupředu.

Klesla na všechny čtyři a začala ke mně lézt, ale já zvedl ruku.

„Bez ohledu na to, jak je tvůj dar dojemný a vítaný, Celia se mi právě chystala říct, proč jsem do prdele vzhůru.“

„Dovol, abych ti tu skvělou zprávu sdělil já,“ řekl Sebastian, přičemž pohlédl na Celii, která souhlasně přikývla. Ale zatímco Sebastian se dál zubil, její rty se sevřely do pochmurné čárky.

Cokoli, co mého bratra pobavilo a Celií znepokojilo, mě s největší pravděpodobností naštvě.

„Zkontroluju přistávací dráhu, abych se ujistila, že všechno klapě,“ řekla a odpěchala.

Nikdy jsem svou asistentku neviděl tak vyhýbavou. Letadlo by bylo připravené odvézt mě do jakékoli rezidence, kterou moje matka právě obývala, jakmile bych ho zavolał, a ona to dobře věděla. Pokud nevypukla finanční katastrofa, jméno rodiny Rousseauxových stále znamenalo otevřené dveře a rychle okleštěnou byrokracii. Naše rodina měla víc než padesát nemovitostí rozestých po celém světě; výsledek realitního portfolia sahajícího několik století do minulosti. Zaměstnávali jsme soukromé piloty, vlastnili řadu letadel a mohli si koupit všechno, co jsme chtěli, pouhým lusknutím prstů. Takže Celia nemusela kontrolovat letiště. Jen se uklidila do bezpečné vzdálenosti, než můj bratr odpálí bombu.

Tohle bude zatraceně špatná zpráva.

„Co matka chce?“ zeptal jsem se Sebastiana, jakmile Celia odešla. Ta blond holka si lehla v nohách postele a rychle usnula. Vypadala trochu jako domácí kočka. Musel jí dát docela dost upířího jedu, než ji sem přivedl. Byla sjetá do bezvědomí.

„Vždycky přímo k věci.“ Sebastian klesl na křeslo se lněným čalouněním stojící u řady oken. „Ani trochu tě nezajímá, na čem jsem mezitím frčel?“

„Na drogách a ženských, předpokládám.“ A nejspíš i pár chlapech. Sebastianův apetit byl vždycky otevřený novým zkušenostem, stejně jako jeho postel.

„Chvilí jsem měl další kapelu.“ Sebastian zamyšleně naklonil hlavu. „Hlavně kvůli ženským a drogám. Ale na druhou stranu, v devadesátkách měl kapelu každý. Jako by se vrátily šedesátky.“

„To mě moc mrzí, že jsem to propásl,“ vyštěknul jsem. Ale ve skutečnosti mě to nemrzelo. Nesmrtelnost Sebastiana neobdařila hudebním talentem. Kvůli jeho posedlosti tímhle druhem umění

jsem musel vytrpět pár neúspěšných symfonií a jednu příšernou operu. Punk pro něj byl v pohodě, protože většinou zahrnoval jakot.

„Jo a tohle je teď velká věc.“ Hodil mi malý, černý, obdélníkový předmět.

Chytil jsem ho pravou rukou a vteřinu ho zkoumal. Když jsem ho otočil, rozsvítil se na něm obrázek společně s aktuálním časem a úhlednými řádky malých čtverečků. „Co to je?“

„To je telefon,“ vysvětlil.

„Tohle je telefon?“ Zavrtěl jsem hlavou. „S tím se lidstvo doted pinožilo?“

„Nejen. Má i foták,“ pokračoval Sebastian a rozvalil se v křesle. „Jo a taky internet. Moment, kurva, existoval vůbec, když ses uložil k tomu svému šlofiku?“

Začalo to vypadat jako první školní hodina vědy a techniky. Odhodil jsem telefon na postel. Vypadal křehce, ale pochyboval jsem, že by byl tak komplikovaný, abych nedokázal přijít na to, co a jak. Později si zjistím míň narcistní přehled hlavních politických, technologických a kulturních událostí, které jsem nedostal ve složce, již mi připravila Celia. Teď jsem ale potřeboval zaměřit Sebastianovo ego správným směrem.

„Tak proč jsi tady?“ zeptal jsem se.

Ústa se mu stáhla do kočičího úsměvu. „Matka se chce... sejít.“

„Pevně doufám, že nejsem vzhůru, protože máti chytila záchvat sentimentality.“ To nikdy nekončilo dobře. Když se naposledy celý klan Rousseauxových sešel ve stejném městě, přitáhli jsme pozornost místních. Než jsme si to uvědomili, už bylo pozdě.

„Ale ne, tohle je oficiální předvolání.“ Jeho úsměv se rozšířil a odhalil oslňující sadu bílých zubů, které dokázaly během pár vteřin odzbrojit a roztrhat na kusy. „Napovím ti. Od posledního už uplynulo asi padesát let.“

Znovu jsem zvedl telefon a zadíval se na obrazovku. Pod časem bylo i datum. Zaúpěl jsem, když jsem přečetl říjen. Padesát let. Říjen.

Všechno souhlasilo. Nevěděl jsem, proč jsem si myslel, že bych se z toho mohl vykroutit. Nic to nemohlo zastavit.

Uložil jsem se ke spánku a čekal jsem, že lidstvo zatluče Zemi poslední hřebík do rakve, zatímco budu mimo. Tehdy mířili k totálnímu zničení závratnou rychlostí. Nedokázal jsem to dál sledovat. Ale teď, když jsem byl tady a rozhodně ani trochu mrtvý a rýsovala se přede mnou hrozba upíří společenské sezóny, jsem si přál, aby se jim to povedlo. Armagedon by byl větší zábava.

„Do prdele,“ zasténal jsem. „Prostě mi bodni kůl do srdce. Napíšu ti vzkaz, že jsem tě o to požádal.“

„Hlavu vzhůru, brácho.“ V očích se mu zalesklo, což ve mně vyvolalo ještě větší obavu z toho, co se chystal říct. „Letos to není jen tak nějaká sezóna. Obnovují se Rituály. Víš přece, co to znamená.“

Teď už jsem chápal, proč se můj bratr tak samolibě kření. Nebyla to jen tak nějaká společenská sezóna. Ne pro rodinu Rousseauxových. Ne pro mě.

Rituály všechno měnily.

Upíří pořádali společenskou sezónu každých padesát let, aby probrali, co je nového, a pochlubili se bohatstvím a čísly, jež nahromadili od té poslední. Ale Rituály byly spíš jako archaický namlouvací ceremoniál. Během Rituálů upíří hodovali s familiáry, potomky kdysi mocných čarodějek, a občas taky hodovali na nich. Obě skupiny tam chodily hledat partnery, s jejichž pomocí by mohli vzejít noví čistokrevní upíří, podpořit spojení a posilovat už tak dost nabobtnalá ega. Do dvacátého století tyhle večírky vyšly z módy. Nebo jsem si to aspoň myslel. A jako nejstarší žijící Rousseaux jsem byl první na ráně.

„Netvař se tak samolibě,“ varoval jsem ho. „Jednoho dne bude řada na tobě.“

„Počítám, že pokud to nepoděláš, mám pár set let.“

Jízlivou poznámku jsem ignoroval, ale udělat totéž s předvoláním naší matky by bylo nemožné. Oba jsme to věděli.

„Když volá povinnost, Rousseaux odpoví,“ připomněl jsem mu a natáhl ruku k blondýně, protože jsem najednou potřeboval rozptýlení.

„Pořád lepší ty než já. Nechám vás dva o samotě.“ Sebastian vstal a došel k otevřeným dveřím. Zarazil se těsně před nimi. „Snaž se ji úplně nevysát. Slíbil jsem jí, že ji nezabiju. Uvidíme se doma.“

Zavřel za sebou ve chvíli, kdy mi dívka vylezla na klín, teď už úplně probuzená. Nevěděl jsem, jestli ji kousnu, nebo ojedu. Podle způsobu, jak natahovala krk, byla připravená na cokoli. Byla hezká, takovým tím umělým způsobem. Ale bylo jí nějak moc. *Všeho* na ní bylo moc. Možná se Sebastian pořád honil za výstřednostmi osmdesátek, anebo si třeba myslel, že bych tím mohl překonat propast mezi chvílí, kdy jsem se uložil ke spánku, a nynějším rokem. Tak nebo tak, nezáleželo mi na tom. Žena byla svolná a její krev teplá.

Sotva jsem zaznamenal, když na mě nasedla a začala sténat. Měl jsem jiné problémy, a dokonce ani hezká blondýna, co mi nasedla na ptáka, od nich nedokázala odvést pozornost.

Spustili Rituály. To znamenalo, že nadcházející společenská sezóna bude mnohem horší než únavné večírky a neustálé machrování. Pojily se k tomu jisté závazky. Uplynulo už nejmíň dvě stě let od poslední příležitosti, kdy byly Rituály potřeba. Tehdy ještě žila naše starší sestra, a tak na ni padla povinnost účastnit se plesů a orgií a veškerého toho chaosu, co dokázala elita upíří společnosti vymyslet v zájmu dohazovačství. A teď byla, zatraceně, řada na mně.

Já, Julian Rousseaux, jsem si musel najít manželku.

DRUHÁ KAPITOLA

THEA

Jednoho dne dorazím včas.

Ale dneska rozhodně ne.

Slunce už zapadlo, když jsem se hnala zadním vchodem Herbst Theatre. Tak strašně jsem pospíchala, že jsem nešťastnou náhodou vrazila pouzdrem na cello do cateringového vozíku. Vyjekla jsem a zastavila se, abych se ujistila, že jsem nezničila žádné z jídel. Čokoládové dortíky naštěstí pořád vypadaly hříšně dokonale. Zaslechla jsem povzdech a vedle třípatrového tácu s dezerty vykoukl známý pár hnědých očí.

„Promiň, Bene!“ Střelila jsem po cukráři omluvným úsměvem.

„Zas na poslední chvíli, hm?“ zeptal se a bezpečně protlačil vozík kolem mě.

„Myslím, že jsme na tom oba stejně,“ poznamenala jsem. Většina Zeleného sálu už by měla být připravená na recepci.

Ben zavrtěl hlavou a na širokých ústech se mu usadil úsměv. „Dávno vím, že v dosahu vaší skvadry nesmím nechávat čokoládu bez dozoru.“

„To je fér,“ souhlasila jsem. Skoro každý, kdo dost dlouho pracoval v oboru společenských akcí, měl vytríbenou schopnost štípnout něco k snědku z cateringových podnosů a přerovnat je tak, aby

nebylo nic poznat. V blízkosti téhle bandy nebyl žádný čokoládový dortík v bezpečí.

Většina přítomných pracovala pro cateringovou společnost spojenou se Sanfranciským válečným památníkem a střediskem múzických umění. V tomto komplexu sídlil městský balet, symfonický orchestr a opera a taky památník veteránů. Středisko, v němž se nacházely jedny z největších a nejkrásnějších budov v Bay Area, bylo častěji dějištěm společenských akcí než baletních nebo divadelních představení. Svatby a galavečery přispívaly k pokrytí nákladů na provoz víc než *Labutí jezero* nebo koncert symfonického orchestru. A proto jsem tu byla. Smyčcové kvarteto potřebovalo violoncellistu na významnou akci, která byla právě na programu – ať už to bylo cokoli.

Místo do šatny jsem pokračovala do kuchyně. Jediná věc, kterou jsem potřebovala víc než pět extra minut, byl šálek kávy. Jediný způsob, jak jsem se mohla udržet a neusnout v púlce vystoupení. Opřela jsem pouzdro před kuchyní a vplula dovnitř. Ze všech sil jsem se snažila proklouznout bez povšimnutí, ale vyšlo mi to jen na pár vteřin krátké cesty ke kávovaru.

„Ani na to nemysli.“ Kuchyňská utěrka pleskla o linku kousek od mé ruky. „Máš utrum.“

Ztuhla jsem, ruku pořád nataženou po šálku, když si mezi mě a můj životabudič stoupla šéfkuchařka Molly – ředitelka cateringu a strážkyně kávy. Nevinně jsem zamrkala, jako by mě nenachytala, jak kradu kafe v rušné kuchyni.

„Dneska jsem ještě žádné neměla,“ zalhala jsem.

„Zkus to znovu.“ Molly si založila ruce na prsou a probodávala mě očima. Nepoddajné kudrny měla zapletené do pevných copánků a přes ně si uvázala šátek, aby se vlasy nedostaly do jídla. Vždycky je nosila takhle, společně s bílým rondonem a kostkovanými kalhotami. Šátek byl jediným kusem oblečení, který se na ní měnil. Dneska byl sytý červený s kašmírovým vzorem. „Skoro vibruješ. Kolik jsi měla kofeinu?“

„Dobře, ve vlaku jsem měla latté.“ Zarazila jsem se a doufala, že ustoupí od kávovaru.

Ani se nepohnula.

„A jeden šálek, než jsem odešla z bytu.“ Usoudila jsem, že šálek, co jsem do sebe obrátila po směně v bistru, se nepočítá. To bylo technicky vzato včera v noci.

„Takže už dvě, hm?“ Přejela mě dalším podezřavým pohledem, jako by mi na čele kontrolovala neviditelný měřák. „Máš v krevním oběhu víc kofeinu než vody. Uvařím ti bezkofeinovou.“

„Ne! Radši umřu, než abych pila kávu bez kofeinu! Měj slitování,“ zaprosila jsem. „Včera jsem uvízla na dvojité směně.“

Molly si ztěžka povzdychla a uhnula mi z cesty. Měla dobré argumenty, ale v téhle věci ještě nikdy nevyhrála. Neztrácela jsem ani vteřinu, popadla konvici a nalila si šálek. Vdechla jsem hutnou vůni kávy a cítila jsem, jak mi okamžitě stoupá hladina energie.

„Musíš pustit to místo servírky,“ řekla Molly a otočila se, aby upravila poslední detaily občerstvení. Přerovnála oblohu a souhlasně kývla na čekajícího číšníka, který popadl podnos a zmizel směrem k místu konání akce.

„A odejít se svým svěřeneckým fondem do výslužby na svou jachtu?“ zasmála jsem se. „Možná zítra.“

Molly sevřela ústa do úzké čárky jako vždycky, když se chystala vyplivnout nějakou zaručenou pravdu, která obvykle spočívala v praktických radách podložených fakty a logikou. Obě jsme věděly, že uživit se jako hudebnice je běh na dlouhou trať. Nevěděla jsem, jak ji přesvědčit, že miluju hudbu stejně jako ona jídlo. Nebyla to moje chyba, že cellisté nebyli zdaleka tak žádaní jako oceňovaní kuchaři. „Tímhle tempem to nevydržíš, Theo.“

„Musím splácet dluhy,“ připomněla jsem. To jsem jí – a sobě – říkala často.

„No, hlavně se ujisti, že pak dostaneš stvrzenku.“ Molly protočila oči a začala aranžovat ústřice na stříbrný podnos s ledem.

Mezi včerejší dvojitou směnou, dvěma hodinami spánku, školou a nedostatkem kávy jsem se nestihla ani podívat na textovku o večerní události.

„Dneska je nějaká podniková oslava?“ odhadovala jsem a doufala, že nepůjde o klidnou akci, u které bych usnula s cellem mezi nohama.

„To ani ne. Zdá se to být o dost exkluzivnější, ale Derek to popisuje absurdně neurčitě. Mělas vidět požadavky na menu, co jsem dostala.“

„Bezlepkové?“ hádala jsem. Molly nesnášela jakákoli omezení svého umění – jak tomu říkala – a nevěřila lidem s dietními restrikcemi. Derek, ředitel speciálních akcí, obvykle musel trochu čarovat, aby ukonejšil její ego.

Udělala obličej a zavrtěla hlavou.

„Vegani?“ odhodlala jsem se.

„Ještě hůř,“ řekla tlumeným hlasem a já ztuhla. Neuměla jsem si představit, v jaké stravě by bylo víc omezení než ve veganské, tedy pokud by nešlo o nějakou nešťastnou kombinaci bezlepkových veganů s alergiemi. „Chtěli catering vynechat úplně.“

Vzhledem k vysoké poptávce po akcích si středisko účtovalo tučný poplatek za pronájem a požadovalo minimální objednávku cateringu. Ale já věděla, že nejde o peníze. Ne pro Molly. Soustrastně jsem zalapala po dechu. Koneckonců, Molly byla strážkyní kávy. „Copak nevědí, že jsi génius?“

„Derek jim to řekl.“ Zjevně se jí ulevilo, že to vnímám stejně, ale pak zavrtěla hlavou. „Nakonec chtěli kaviár, ústřice, foie gras, tatarák a hromadu sladkého pečiva, o kterém ani Ben nikdy neslyšel.“

„To jsou ale necivilizovaná zvířata,“ popíchlá jsem ji a upila kávy. „A co je na tom špatně?“

„Není na tom skoro nic k vaření. Jasně, Ben se dostal k pečení, ale co mám dělat já, když je na jídelníčku prakticky jenom syrové jídlo? Jestli chtějí tohle, tak proč si prostě neotevrou pytlík brambůrků a nenasybou je do misky?“

„Evidentně nemají žádný vkus.“

„Bylo to vážně divné.“ Molly pochmurně zavrtěla hlavou a můj sarkasmus jí unikl. „Kdo pořádá koktejlovou párty bez předkrmů?“ Odfrkla si. „Aspoň že mají drahé chutě. Přešli od nulového cateringu k šestimístné částce během deseti minut. Každopádně bych se na tvém místě připravila na hodně náročnou bandu.“

„Takoví toho od cellistky většinou moc nechťejí,“ ujistila jsem ji. Molly kývla, ale její pozornost odlákal podnos opečených plátků bagety s černým kaviárem. Já mezitím využila příležitost dolít si šálek a pak jsem mrkla na hodinky. „Měla bych se jít připravit.“

„Radši si pospěš,“ řekla a dodala: „A začni pít kafe bez kofeinu. Jinak už nevyrosteš!“

Rozesmála jsem se, zvedla pouzdro s cellem a sledovala ji, jak se otočila, aby se postarala o další podnos. Molly mě ráda varovala před nebezpečím pití příliš velkého množství kávy, ale já pochybovala, že bych ve svých dvaadvaceti letech ještě vyrostla. Měřila jsem přesně sto padesát tři a půl centimetru, s kávou nebo bez. Lidi mě často soudili jen podle mé výšky. Většina vypadala šokovaně, že jsem dospělá a studuju poslední semestr na Lassiterově univerzitě. Jejich obavy byly otravné, ale nemysleli to zle. Navíc moje výška znamenala, že jsem mohla nosit boty, jaké jsem chtěla, a nikdy jsem nemohla být vyšší než můj potenciální partner. Tedy ne že bych měla čas randit mezi prací v bistro, vystupováním a cvičením. Jediná akce, jíž se mi dostalo, se odehrávala v mých snech. Pokud jsem si zrovna našla čas na spánek.

Opatrně jsem vyšla z kuchyně, abych před Molly nesrazila žádný z cateringových vozíků. Prošla jsem velkými dubovými dveřmi, které dělily zaměstnance od večírku, zabočila za roh a vklouzla do stísněného prostoru šatny. Ta nám, najatým muzikantům, sloužila jako místo, kde jsme se mohli připravit. Neladící kousky nábytku byly odstrčené do jednoho kouta, abychom tu my čtyři měli dost místa k pohybu. Tenhle prostor obvykle sloužil nevěstám a byl plný

květin a tylu a krajek. Právě teď ale vypadal, jako by někdo nacpal partu dospělých lidí do skříně.

Naposledy jsem polkla a sebrala síly na dlouhou noc.

„Jsem tady!“ Zkontrolovala jsem hodinky a zjistila, že do tanečního sálu se máme nachystat až za pět minut. Sam a Jason na mě nepřítomně kývli, víc soustředění na housle než na můj příchod. Sam odešel před lety ze symfonického orchestru do důchodu, hrál už jenom pro radost a taky jsem ho podezírala, že se mu líbí pozornost dam, kdykoli si oblékl smoking. Se svými vlasy barvy pepř a sůl a nenuceným úsměvem snadno zapadl do jakékoli společnosti. Na druhou stranu Jason byl sebejistý pouze na pódiu. Byl o hlavu vyšší než Sam a dlouhé končetiny měl plně pod kontrolou, jenom když hrál. Dostudoval v loňském roce a doufal, že se pro něj brzy uvolní místo v orchestru na plný úvazek. Protože jsme nehráli na stejný nástroj, nebyla mezi námi rivalita. Většinou. Ovšem to se nedalo říct o čtvrté člence našeho kvarteta. Ta vnímala každého muzikanta bez ohledu na jeho nástroj jako konkurenci.

Carmen D'Alba zabrala malý toaletní stolek se zrcadlem a víc se soustředila na svůj vzhled než na violu. Natahovala se, aby se zkontrolovala v tlumeném světle místnosti. Vždycky vypadala spíš jako host než jako vystupující. A dnešek nebyl výjimkou. Měla na sobě černou róbu bez ramínek, která zametala podlahu, a husté, černé vlasy si vyčesala do elegantního drdolu. Měla v sobě syrovou, nestoudnou smyslnost. Postava s měkkými křivkami ladila s plnými rty, které si nalíčila ostře rudou rtěnkou kontrastující s její olivovou pletí. Carmen byla zástupkyně dirigenta městského symfonického orchestru. Nikdy jsem neměla odvahu se jí zeptat, proč si přivydělává na akcích s naším kvartetem, a ona se s touhle informací nikdy nesvěřila.

„Je neprofesionální přijít sem už oblečená,“ informovala mě Carmen. Vstala a konečně vzala do ruky svůj nástroj. Znechuceným pohledem přejela moje obnošené černé šaty a přitom si kontrolovala struny. „A neměla jsi tohle na sobě už v úterý?“

„Odpoledne jsem končila pozdě, tak jsem se převlékla, než jsem šla sem.“ Přinutila jsem se nasadit zářivý úsměv a ostentativně ignorovat její – správné – obvinění, že jsem se dopustila prohřešku v podobě opakovaného nošení stejných šatů. Oblíbit si Carmen bylo těžké, ale byla jsem odhodlaná ji udolat vlídností. Zatím se zdálo, že ji to jenom ještě víc štve. Ovšem totální frustrace byla její běžný stav. Takže když měla jízlivé poznámky o mých šatech, vždycky jsem přemýšlela, jestli si myslí, že mi tím prokazuje laskavost, chce mě ponížit, anebo se pokouší o vlastní pokřivený projev přátelství.

„Měla bys investovat do něčeho nového, zvlášť jestli se budeš ucházet o Reedsovo postgraduální stipendium. Já už si šaty na zkušební vystoupení koupila,“ dodala a důležitě zvedla bradu.

Reedsovo stipendium pro nás dvě bylo ožehavým tématem od chvíle, co jsme se o něm ve středisku dozvěděly. Nějaký bohatý anonymní dárce financoval roční grant, který měl platit jednomu mladému muzikantovi všechny náklady. Další informace byly jen kusé. Nikdo nevěděl, kdo ten program založil, ale vítěz měl během jeho trvání poskytovat dárci soukromé recitály. Vzhledem k tomu, že středisko o stipendiu široce informovalo, muselo si být jisté, že je všechno košer. Většina z nás jednoduše předpokládala, že je to nějaký výstřední miliardář, který si prostě honí triko. O takové nebyla v San Francisku nouze.

„Tos neměla,“ přerušil nás Jason, „protože Reedsovo stipendium vyhraju já.“

„Uvidíme.“ Ale Carmenin samolibý úsměv naznačoval, co přesně si myslí o jeho šancích. Ani jeden nevypadal, že by ho znepokojovala moje účast, a já jsem se to jen snažila nebrat osobně.

Jason a Carmen byli příliš zabraní do vzájemného hašteření, aby si všimli, že jsem vklouzla k opuštěnému zrcadlu. Příliš jsem spěchala, než abych si dělala starosti s tím, jak vypadám. Když jsem se teď podívala na svůj odraz, zasténala jsem. Mrholení, které odpoledne zahalilo celé město, mi na hlavě nadělalo pěknou paseku navzdory

pečlivě staženému drdůlku, který jsem si ráno vyčesala a sepnula pinetkami. Ale vzhledem k tomu, že jsem šla skoro půldruhého kilometru od stanice pěšky a ještě s sebou vlekla cello, by to mohlo být i horší.

Největším problémem byly moje vlasy. Neposlušná hříva si v dešti dělala, co chtěla. Bez ohledu na to, jaké gely a pěny jsem vyzkoušela, a bez ohledu na to, jaké zázraky slibovaly, během pár chvil se pramínky vlasů uvolnily a začaly se mi vlnit na krku. Odfoukla jsem rebelantský pramen z očí a zastrčila si ho za ucho. Podívala jsem se, s čím musím pracovat, a zauvažovala jsem, jestli si je nemám rozpusťt. Ale byly trochu vlhké, což znamenalo, že se nedalo odhadnout, jak uschnou. A pak jsem si vzpomněla na Carmenin uhlažený francouzský drdol. Nikdy nebudu tak upravená jako ona, ať už se budu snažit sebevíc.

Měla jsem jen pár minut a zkrotit všechny prameny mi zabralo každou z nich plus dva tucty vlásenek. Když jsem měla vlasy sepnuté nahoře, vypadaly víc kaštanové a míň měděné. Štípla jsem ze stolku Carmenin lak a štědře si ho nastříkala. *Ted' ať si moje vlasy zkusí být neposlušné*, říkala jsem si v duchu, ale věděla jsem, že stejně budou.

Neměla jsem čas řešit cokoli jiného, jen jsem si rychle přetřela rty leskem. Nemohla jsem si pomoci, musela jsem myslet na to, že má Carmen možná pravdu, pokud jde o moje šaty. Dlouhá, černá róba, kterou jsem nosila na vystoupení, byla čistá a vyžehlená, ale barva už vybledla do tmavě šedé. Což nebylo žádné překvapení vzhledem k tomu, že je matka před pár lety našla v šatníku. Štítek už byl dávno pryč, ale přísahala, že jsou od návrháře. Byla jsem si dost jistá, že si je koupila na nějaký pohřeb. Ale na tuhle skutečnost jsem se snažila ze všech sil nemyslet. Smrt a večírky, dokonce i ty, na kterých jsem pracovala já, nebyly dobrá kombinace.

A pokud šlo o nové šaty na konkurz? To, že si je poběžím koupit, bylo asi stejně pravděpodobné jako že se dám k cirkusu. San Francisco bylo jedním z nejdražších měst na světě, a i když jsem měla

stipendium a dělila se o byt se dvěma spolubydlícími, stejně jsem každý měsíc bojovala, abych zaplatila nájem.

Moje pochybné šaty, co by mohly být od návrháře, budou mu-set stačit.

„Hosté přicházejí. Můžeme jít,“ oznámil Sam, když si zkontroloval telefon, a konečně tak ukončil hádku mezi Jasonem a Carmen.

Ostatní už vycházeli z místnosti a já spěchala vytáhnout cello z pouzdra. Rychle jsem proběhla chodbou do Zeleného sálu, pojmenovaného podle jeho osobité barvy. Já měla pocit, že je spíš světle šedomodrá, ale možná kvůli zlaceným detailům a pěti obřím lustrům ostatním připadala zelená. Vysoké vázy obtočené břečťanem s naranžovanými liliemi plnily místnost těžkou vůní. Byly elegantní a decentní, stejně jako menu, které žádali od Molly.

Jakmile jsem vešla dovnitř, skoro jsem vrazila do zbytku skupiny. Všichni se zastavili sotva metr za prahem a zírali s nástroji v rukou.

„Co se děje?“ zeptala jsem se a pokusila se kolem nich něco zahlédnout. Byla jsem moc malá, abych jim viděla přes ramena.

„Myslím, že je to nějaký modelingový sjezd,“ zamumlal Jason.

Štouchla jsem do něj loktem a on konečně ustoupil dost na to, abych viděla, o čem mluví.

Pod vysokými stropy sálu se mísili nejvíc ohromující lidé, jaké jsem kdy viděla. Každý člověk, jehož jsem zahlédla, dalece přesahoval pojem „dobře vypadající“ a spadal spíš do kategorie „nádherný“.

Úplně. Každý. Z nich.

Byla tu sošná bruneta zahalená v lesklé látce, která jí splývala po bezchybné postavě jako tekuté zlato. Pohledný muž s temně černou pletí, která skoro zářila, se bavil s drobnou blondýnkou v rohu. A tak dál a tak dál. Dalo mi hodně práce, abych od té skupiny odtrhla oči. Podívala jsem se nahoru a uviděla Jasona s ohromným pohledem ve tváři.

„Zavři pusu. Tečou ti sliny,“ utrousila jsem. Ne že bych se mu divila. Byli jsme smrtelníky v přítomnosti bohů.

„Nejspíš je to jen sjezd plastických chirurgů,“ řekl Sam s nevzrušeným pokrčením ramen. „Radši se do toho dáme.“

Stojany a židle jsme našli v diskrétním koutě místnosti. Usadila jsem se a přinutila se věnovat pozornost svému cellu, místo abych s otevřenou pusou zírala na naše hosty. Zaujala jsem správnou polohu a naklonila cello tak, aby bylo v nejlepším úhlu pro můj smyčec. Pak jsem se podívala do not.

Sam nám odpočítal první skladbu a já se ponořila do tónů. Otupělé očekávání, které jsem vždycky měla před začátkem vystoupení, začalo blednout, jak ho vystřídala hudba. Hrála jsem a zbytek světa se rozplynul. Na mých studentských půjčkách nezáleželo. Máminy účty za nemocnici neexistovaly. Nebyla jsem zapletená do soupeření s kolegy muzikanty. Všechno bylo jednoduše správné. Všechno bylo v harmonii.

Jedna melodie se přelila do druhé. Ztratila jsem pojem o čase, naprosto jsem se ponořila do hudby. Zavřela jsem oči, když jsem hrála v *andante con moto* poslední tóny ze Schubertovy smyčcové skladby *Smrt a dívka*. Jako v mlze jsem slyšela, jak Sam oznamuje, že si uděláme dvacetiminutovou pauzu. Stále ve mně doznívalo závěrečné smutné crescendo. Pokaždé, když jsme dohráli tuhle sérii skladeb, ve mně zůstal pocit touhy.

Než jsem se konečně probírala ze svého transu, ostatní už stihli odejít. Postupně jsem si začala uvědomovat drmolení hlasů kolem sebe. Zhluboka jsem se nadechla a nechala smyčec klesnout dolů. Tělem se mi začala šířit ostražitost, která mě zašimrala v zátylku jako pavoučí nožky. Přejela jsem pohledem po místnosti a zarazila se na nejpozornější tváří, jakou jsem kdy viděla.

Zalapala jsem po dechu, ale nebyla to krása toho muže, co mě zaskočilo... Byl to vražedný pohled jeho pronikavých modrých očí.

TŘETÍ KAPITOLA

JULIAN

Uplynulo skoro čtyřicet let a já o nic nepřišel. Měl jsem čekat, že matka nechá normálnost bez povšimnutí a půjde rovnou do extrému. Ale zřejmě se snažila překonat dokonce i má očekávání. Měla tolik práce s plánováním, že mě ani nechtěla vidět, když jsem přiletěl do Kalifornie. Tvrdila, že je její povinností coby jedné z patronských rodin v Bay Area uspořádat akci na začátek sezóny. Ale já věděl, k čemu tahle párty doopravdy bude: k bombardování možnými nápadnicemi z každého úhlu.

Sebastian neukázal svůj samolibý obličej od chvíle, co ode mě na ostrově odešel. Neměl jsem tušení, kam zmizel, ale věděl jsem, že se tu nakonec objeví. Elita sem tam vynechala společenskou sezónu, ale nikdo nevynechal Rituály. Dokonce ani já ne. Poznával jsem většinu upírů v místnosti, což v žádném případě nebyla výhra. Sice jsme se scházeli každých padesát let, ale po zbytek času jsme se drželi vlastních rodinných klanů.

Zakroužil jsem bourbonem ve skleničce a připravil se na to, že každou chvíli začne nekonečné dohazování. I během běžné sezóny se vždycky objevilo pár romantických vztahů. Některé dokonce skončily bez krveprolití. Ale konání Rituálů znamenalo něco mnohem horšího než milostný vztah nebo páření nebo násilí. Byl to osud,

kterému jsem byl odhodlaný se vyhnout, bez ohledu na tradici nebo matčino vměšování.

Ale povinnost zavolala a já se ocitl v Herbst Theatre, nejintimnější budově Sanfranciského střediska múzických umění. Taneční sál nebyl největším prostorem pro akce v celém komplexu, ale byl dostatečně okázalý, aby vyhovoval upířímu vkusu. Zlatem zdobená klenutá okna a stropy doplňovaly starožitné křišťálové lustry. Ale když se dovnitř nahrnula polovina všech upírů v zemi, bylo tu těsno. Proto jsem se usadil u baru. Byl stranou, zasunutý v zadní části místnosti. Ostatní se tu sešli proto, aby se bavili, chvástali, flirtovali a předváděli. Každý hledal někoho, kým si zvedne ego.

Já ale hlavně chtěl, aby mě nechali na pokoji.

Světla města zvýrazňovala temnotu za okny sahajícími až ke stropu. Tma mě volala, vábila mě, abych se k ní připojil, ale já uvízl na koktejlové párty.

„Tvůj čas vypršel, kamaráde!“ Na dřevěném barovém pultu vedle mě přistál pár modrých sametových rukavic s plesknutím, které dramaticky ohlásilo příchod jejich majitele. Ta slova pronesl drobný chlapík se zahnutým nosem a krutýma černýma očima. Byl nemrtvým důkazem toho, že ne všichni upíři byli krásná, urostlá stvoření jako většina ostatních v místnosti.

Občas mě napadlo, kdo ho asi přeměnil a proč.

„Bouchere,“ řekl jsem místo přivítání a neunavoval jsem se zesílit hlas nad úroveň šepotu. „Přisedni si ke mně na panáka.“

„Možná jednoho.“ Boucher ztišil hlas stejně jako já a zvedl prst. To gesto budilo dojem někoho důležitého, kdo by se nikdy nesnížil k tomu, aby vypadal, že spěchá. Dlužno říct, že bylo taky velmi francouzské, a Boucher byl Pařížan každým coulem od úhledně vyleštěných lakýrek až po vlněný šátek uvázaný elegantně kolem krku.

„Tys kvůli tomuhle přiletěl až z Paříže?“ zeptal jsem se. Věděl jsem, že tenhle upír nesnáší, když musí opustit své milované město.

„Nepohodl jsem se s novým manažerem Opery.“ Pokrčil rameny. Barman před něj postavil skleničku a Boucher mu strčil do nádoby na spopitné zbrusu novou stodolarovku.

„Kdo vyhrál?“

„Já.“ Usmál se a odhalil řady ostrých, bílých zubů. Neobtěžoval jsem se zeptat jak. Jestli kvůli tomu odjel z Paříže, muselo v tom být násilí. Nejspíš ho vykazali do doby, kdy to cosi, čeho se dopustil, vybledne z paměti veřejnosti.

„Prozatím propůjčuju svoje znalosti místnímu orchestru.“

„Jsem si jistý, že se jim můžou hodit.“

„Ani bys nevěřil, jak moc,“ řekl s těžkým povzdechem. „Kdys dorazil?“

„Před pár dny,“ odpověděl jsem úsečným tónem. Udržovali jsme přívětivý vztah, ale rozhodně jsem ho nepokládal za přítele. Bylo nemožné věřit upírům z jiných pokrevních linií. Ale Boucher a já jsme oba milovali hudbu, takže jsem s ním vycházel snáz než s většinou ostatních.

„Nějaké favoritky?“ Zadíval se na dav kolem nás a pak přešel očima smrtelnice v místnosti. „Nezávidím ti. Já bych si nikdy nedokázal vybrat. Ten pach je hrozně omamující.“

Při té nárazce jsem stiskl rty. Ze všech sil jsem se snažil ignorovat pach krve vznášející se ve vzduchu. Všichni přítomní smrtelní muži a ženy pocházeli z rodin, jejichž historie sahala skoro stejně daleko do minulosti jako zdejší upíři. Stejně jako jejich předkové byli vychováni jako dokonalí společníci a společnice v naději, že se jim podaří spojit s upíří pokrevní linií.

Na lidi byli pozoruhodně přitažliví. Rodiny familiárů, jak jsme těmto smrtelníkům říkali, trávily celé roky vychováváním svých nejkrásnějších a nejnadanějších potomků, aby upoutali naši pozornost. Většina spojení mezi upíry a familiáry byla dočasná, mohla trvat roky a možná desetiletí. Ale díky Rituálům bylo všechno o trochu zajímavější. Tihle lidé toužili po sňatku a možnosti zplodit následníka.

Jako by svět potřeboval víc upírů.

„Proč se pro všechno na světě pořád účastníme tohohle dobytčího trhu?“ zeptal jsem se.

Boucherovo tmavé obočí překvapeně vystřelilo nahoru jako dvě kroutící se housenky. „Tvoje matka ti to neřekla?“

„Vyhýbá se mi,“ odpověděl jsem. Neviděl jsem ji od chvíle, kdy jsem přijel. A o dnešní akci jsem se dozvěděl z gravírované pozvánky a smokingu, které na mě čekaly v mém bytě v centru města.

„Sabine ty své hry vážně miluje.“ Dopil zbytek svého drinku. „Večírek není tím pravým místem, kde by se měly probírat vážné věci, ale Rada rozhodla, že je třeba příliv nové krve.“

„Snad nemyslíš děti?“ řekl jsem kyselé.

„Vážně?“ zeptal se. „Zníš, jako bys je neměl rád.“

„A co na nich mám mít rád? Plenky? Brekot?“ Upíří mimina se od těch lidských lišila jen stravou a předpokládanou délkou života. Zbytek byl až groteskně podobný.

„Tvoje matka má co dělat, aby to zvládla. Nemyslím si, že se ti vyhýbá,“ řekl Boucher se smíchem. „Myslím, že vymýšlí bojovou strategii.“

Protočil jsem oči, ale Boucher se jen znovu zasmál a oba jsme přitom pozorovali hemžení kolem v osvětleném barovém zrcadle. Proč všechny honosné bary musely mít zrcadlo? Lidé ale v ohnisku naší pozornosti nebyli. Boucherovy tmavé oči sledovaly zajímavější upíry a familiáry, kteří se mísili za našimi zády a zároveň mezi lahvemi jako v makabrozním zpětném zrcátku.

„Neměl by být uhranutý?“ zeptal jsem se ho, když jsem si všiml očividného zájmu lidského barmana o nezvyklou klientelu. Bylo zvykem před velkými akcemi duševně připravit všechny lidské účastníky uhranutím, aby si neuvědomovali, co jsme zač. Většina lidí si jednoho nebo dvou upírů nevšimla, ale velká skupina byla příliš nadpřirozená, aby ji ignorovali. Poslední věc, kterou jsme potřebovali, bylo, aby si lidstvo uvědomilo, že jsou upíři skuteční.

„Rada začíná být pokroková,“ řekl Boucher. Podle toho, s jakou nechutí to vyslovil, mi bylo jasné, co si o tom myslí. „Uhranutí by se mělo používat jen v extrémních případech.“

Zašklebil jsem se. „Příště nám uříznou koule.“

„Tak daleko to nikdo zajít nenechá,“ odpověděl tajemně. Ale než jsem z něj mohl vytáhnout víc informací o Rituálech nebo náhlé lidumilnosti Rady, zvedl své rukavice. „Obávám se, že budu muset jít trochu korzovat. Nebudeš se tu schovávat celý večer, že ne?“

„Předpokládám, že v určitou chvíli odejdu,“ řekl jsem, zatímco si natahoval rukavice zpátky na prsty. Vytáhl jsem z vnitřní kapsy saka vlastní kožený pár. Ve smíšené společnosti to bylo nezbytné preventivní opatření, ale já je nesnášel.

„Nezabilo by tě, kdyby ses trochu bavil,“ utrousil Boucher přes rameno a upravil si manžety. Opustil mě a zaplul do davu lidí, kteří si povídali a předváděli se před ostatními.

Nezabilo by mě to. To byl ten problém. Bylo to jenom mučení bez konce na dohled. Ale Boucher měl pravdu. Mohl bych se v San Francisku pobavit – hned jak odejdu z téhle nudné párty. Rozhodl jsem se najít matku a vyslechnout si přednášku o rodinných povinnostech a závazcích, ať to mám z krku a můžu zmizet.

Otočil jsem se, abych postavil skleničku na bar. Odložil jsem rukavice a sáhl pro peněženku. Barman zíral na další velkou bankovku, která přistála v jeho kbelíčku. Bylo až příliš snadné zapomenout, že to, co pro nás byly nicotné částky peněz, znamenalo pro smrtelníky mnohem víc. Uhranutí v minulosti vyloučilo jakoukoli zvědavost z jejich strany, jež s tím souvisela. Ale teď tu byla nová zatracená pravidla, která nedávala smysl. Bylo to jako snaha změnit špatné chování upírů, jen aby byli na správné straně historie.

Ale než jsem se stihl otočit, jako varování vzduchem zavanula vůně.

Krev. Ale ne jen tak ledajaká krev.

Ucítil jsem ji dřív, než jsem ji uviděl.

Rozdrcené okvětní plátky růží vznášející se nad večerní slavností Marie Antoinetty. Kapka páleného cukru se sametovými fialkami nanesená na alabastrově bílou pleť. Teplo ohně plápolajícího v benátském krbu. Sladká mandlová vůně ženských stehen omotaných kolem mého krku. Jako by byl můj život poznamenaný její nepřítomností stejně jako tenhle okamžik její přítomností. Stálo mě víc úsilí – víc, než jsem vynaložil za celá staletí –, abych se neotočil a nesledoval stopu, již v sále zanechala. Trpělivost nepatřila k mým charakteristickým vlastnostem. Ale sledovat ji by znamenalo projevit zájem, a to jsem nemohl dopustit.

Její vůně zesílila a já se proklel, že jsem se obtěžoval s pitím. Měl jsem odtud dávno odejít a všemu se vyhnout. Bylo tohle součástí pletich mojí matky? Povedlo se Sabine Rousseauxové konečně najít familiárku, které nedokážu odolát?

Zabořil jsem prsty do naleštěného baru, jako by byl z másla. Zapomněl jsem si navléknout rukavice – ty zůstaly ležet vedle. Barmanovy oči se rozšířily ještě víc, než když uviděl moje spropitné, a já v duchu zasténal. Později se budu muset zeptat Celie, co se počítá za dost závažný scénář, aby bylo možné použít uhranutí. Prozatím jsem si byl dost jistý, že do toho spadá i promáčknutí tvrdého dřeva holou rukou.

„Dám si další drink,“ řekl jsem mu a barman strnul, když se naše oči setkaly. „Tyhle stopy už jste na pultu našel, ale nezajímal jste se o ně. Byl jste příliš rozptýlený obrovským spropitným, co tenhle večer dostáváte.“

Kývl a otočil se, aby mi do sklenice nalil další skotskou. Za mými zády začala hrát hudba a já se na okamžik uvolnil. Vytáhl jsem prsty ze dřeva a zkoumal rýhy, jež jsem zanechal na starožitném povrchu. V duchu jsem si poznamenal, abych ukonejšil svou vinu tím, že hned ráno věnuju středisku slušný příspěvek.

Rychle jsem si navlékl rukavice, abych nešťastnou náhodou nezmrzačil ještě něco jiného, vzal si pití a vstal od baru. Další společenské

kolečko mě zklidní. Ať už byl pach, který předtím upoutal mou pozornost, číkoli, než skončím, bude pryč i se samotnou familiárkou, rozptýlený mezi spoustou ostatních pachů mísících se v sále.

Ale když jsem se otočil, ten pach mě znovu zasáhl. Vzedmulo se ve mně temné nutkání, kontrolu převzal prastarý instinkt, když mé oči pátraly v místnosti po jeho majitelce. Odvážil jsem se popojít směrem k davu, ale zjistil jsem, že to mou pozornost táhne pryč od masy návštěvníků. Instinktivně jsem se otočil a můj pohled utkvěl na smyčcovém kvartetu, které hrálo v koutě místnosti. Moje smysly proletěly kolem houslistů a vyzývavé brunety, která hrála na violu, a zaměřily se na hudebnici schovanou za nimi.

Seděla trochu šikmo s violoncellem mezi nohama. Šaty měla obnošené a omšelé, chyběla jí dokonalá upravenost té druhé ženy. Hlavu měla soustředěně skloněnou, takže jsem se nemohl dobře podívat na její obličej. Ale z pevného drdůlku vlasů usazeného na vršku hlavy jí unikl pramínek, který se kudrnatil na jejím krku, jako by se nehodlal nechat uvěznit. A ona mi připadala stejně nepoddajná. A to bylo, jak mě poučila historie, u ženy dost nebezpečné znamení.

Celkově vzato existovalo jen jedno slovo, kterým se dala popsat: *člověčí*.

Rozhodně nebyla zamýšleným výsledkem dohazovačských plánů mojí matky. Ale její krev byla mocná. Nebylo pochyb o tom, že ji ucítí i další, dokonce i v místnosti topící se ve vůni kadidla a citrusů, jež se vznášela kolem čarodějek, a v kořeněných tónech upírů. Bude mít štěstí, když odsud vyvázne jen o pár litrů krve lehčí a se ztrátou krátkodobé paměti. Upíři obvykle lidi nezabíjeli, ale během společenské sezóny mívali tendenci se utrhnout ze řetězu.

Ztratil jsem pojem o tom, jak dlouho jsem tam stál a zvažoval, co mám s tím křehkým stvořením dělat. Čím déle jsem ji pozoroval, tím víc jsem si uvědomoval ještě něco jiného. Její talent. Vypadalo to, jako by se ona a její hudba staly jedinou entitou, jako by existovaly výhradně v tomto prostoru a čase, aby utvářely jemné tóny, které

se kolem ní vznášely. Její drobná postava stála v ostrém kontrastu s velikostí jejího nástroje, ale měla ho naprosto pod kontrolou. Bylo omamující ji sledovat. Na rozdíl od ostatních hrála celou svou bytostí, a to všechno by se ztratilo, kdyby ji dnes večer dostal do rukou nesprávný upír.

V tu chvíli jsem nenáviděl celý svůj zpropadený druh. Nenáviděl jsem to přetvařování kolem. Nenáviděl jsem, že mě vytáhli z mého dobrovolného exilu, abych se k nim připojil.

A nejvíc ze všeho jsem nenáviděl ji za to, že mě nutila zůstat na tomhle večírku. Protože jsem ji rozhodně nehodlal pustit z očí.

Když kvarteto oznámilo, že si dá pauzu, ještě pořád jsem ji sledoval. Nepřipadalo mi, že by to kdokoli v sále zaznamenal nebo se o to zajímal. Zdálo se, že si cellistky a její omamující vůně nikdo z nich nevšiml. Ostatní tři hudebníci rychle odešli, ale ona se zdržela, jako by uvízla mezi tóny své hudby. Neměli by lidi mít nějaký pud sebezáchovy? Jak může sedět v místnosti plné upírů s naprostým klidem jako jednohubka? Copak necítí nebezpečí?

Z ničeho nic otevřela oči a podívala se přímo do mých. Ústa se jí stočila do O a slyšel jsem, jak zalapala po dechu. Ten zvuk se sice utopil v davu, ale moje nadpřirozené uši ho dokonale slyšely. Nebylo to poprvé, co nějaký člověk reagoval tímhle způsobem, když se nečekaně setkal s někým našeho druhu.

Primhouřil jsem oči. Byl jsem odhodlaný ji vyděsit. Neměla tady být. Zíral jsem, dokud se jí do tváře nenahrnula krev. Přinutil jsem nohy, aby zůstaly stát na místě a nešly k ní. Otočila se, aby sebrala něco, co měla za sebou, a odhalila přitom svůj štíhlý, holý krk.

Mé tělo si ten pohyb vyložilo jako pozvání – pozvání, které jsem se rozhodl přijmout.

Ať to byl kdokoli, už pro ni bylo příliš pozdě.

ČTVRTÁ KAPITOLA

JULIAN

Nezabil jsem člověka už čtyřicet let. Ale dneska večer měl tenhle půst skončit. Nešlo o to, že bych ji chtěl zabít. Šlo o to, že jsem věděl, že kdybych ji jen ochutnal, nikdy mě to neuspokojí. Její krev ke mně zpívala celým prostorem, její omamující volání mě lákalo blíž. Byla mladá. To mi bylo jedno. Byla talentovaná. I to mi bylo jedno. Jediné slovo a budu snadno schopný ji uhranout, aby se mnou odešla. Kdybych se přestal ovládat tady, mohlo by to vyvolat chaos.

Aktivity, které jsem s ní plánoval, byly obvykle vyhrazené jen na afterpárty. Ty, které se konaly v soukromých sídlech a vilách, kde byly zamčené brány a seznam hostů byl mnohem exkluzivnější. Bylo mi jasné, že s nalezením nového útočiště nesmím vyčkávat příliš dlouho. Ale divadlo bylo plné temných koutů a skrytých míst, kde bych mohl zabořit zuby do toho alabastrového krku.

Když jsem se k ní přiblížil, posunula se na sedačce a její cello mi na ni dočasně zablokovalo výhled. Zafungovalo jako talisman, který ji ochrání před zlem na dost dlouho, abych se zarazil.

Odtrhl jsem od ní pozornost a vyšel z tanečního sálu. S každým krokem, kterým jsem se od ní vzdaloval, jsem měl jasnější hlavu. Ale tlačila se mi do ní nová, znepokojivá touha. Chtěl jsem ji chránit.

Chránit ji? Jak?

Neměl jsem tušení, jak bych to, zatraceně, mohl udělat, když jsem to byl já, před kým potřebovala ochránit.

Bude nutné udržovat bezpečný odstup. Hodlal jsem zůstat dost blízko, abych zvládl zabránit tomu, aby se stala obětí kohokoli z mého rodu, ale taky dost daleko, abych z hladu neztratil rozum. Měl jsem roky na to, abych ovládl svou touhu po krvi. Byl jsem schopný to zvládnout. Proč tedy moje odhodlání mizelo jako písek protékající mezi prsty?

Chodba před Zeleným sálem byla milosrdně prázdná. Nebyl jsem si jistý, co by se mohlo stát, kdyby mi právě teď vešel do cesty člověk. Byl tu jeden zaručený způsob, jak ukojit mou žízeň. Začal jsem si stahovat rukavici, když se mi před očima objevila její drobná postava. Vzápětí mě zasáhla její vůně. Takže tolik k mojí strategii.

Bylo o trochu těžší udržet si odstup, když plán znala jen jedna strana. Zrychlil jsem a ustoupil do temného kouta, abych ji nechal projít. Udělala jen pár kroků, než jí do cesty vstoupila okouzlující postava.

„Do hajzlu,“ zabručel jsem si pod vousy, když jsem zahlédl Giovanniho Valenta. Tenhle upír byl jen o století mladší než já, ale měl pověst donchuána. Problém byl, že měl k dámám vražedný přístup – doslova.

Nebylo to nijak překvapivé. V každé éře svým vzhledem dokázal dostat ženy za zavřené dveře. Černé vlasy měl teď až na ramena. Když jsme se setkali naposledy, byly krátké. Bojovali jsme spolu v nějaké válce. Když jsme prohráli, už jsem ho neviděl ani jsem o něm neslyšel. Čas byl ošemetná věc. Minuty mohly trvat věčnost, zatímco roky utíkaly mrknutím oka. Giovanniho na míru šitý smoking nijak nezakrýval jeho postavu válečníka.

Ta žena o krok ustoupila a zaklonila hlavu, aby se na něj mohla podívat, protože byl o dobrých třicet centimetrů vyšší než ona. Poslouchal jsem a čekal na nějakou reakci, ale nevydala ani hlásku. Neznal jsem ji, ale už mě doháněla k šílenství.

„Omluvte mě,“ řekl Giovanni a věnoval jí okouzlující úsměv, „ale chtěl jsem vám poděkovat za tu krásnou hudbu.“

Člověk by si asi nevšiml, jak sevřela prsty kolem krku svého cella, zvláště ve spoře osvětlené chodbě. Ale já to okamžitě zaznamenal. Tady byl ten pud sebezáchovy, který jako by jí chyběl v tanečním sále. Snad to znamenalo, že bude dost chytrá, aby od něj šla pryč.

Ale neudělala to. Místo toho se nervózně zasmála. „Je to moje práce,“ zažertovala. „A brzy budeme hrát dál, ale teď si musím odskočit na holčičky.“

Znepokojeně přešlápla a já věděl, že je to jen výmluva. Cítila se kvůli němu nepříjemně a nevěděla, jak se od něj dostat pryč. Kdyby věděla, co je doopravdy zač, necítila by se nepříjemně. Byla by zděšená.

„Holčičky?“ zopakoval a tiše mlaskl jazykem. „Neměla byste se podceňovat. Jste překrásná žena.“

„Jsem?“ Ted' vypadala rozpolcená mezi dalším smíchem a zlostí. „Pojďte se se mnou projít,“ požádal ji nenuceně.

„Ale moje cello...“

„Vezměte ho s sebou. Můžete mi zahrát,“ dodal.

Slyšel jsem ten melodický rytmus jeho hlasu. A pak že by se uhrazení mělo používat jen v extrémních situacích.

Giovanni ji vedl pryč od večírku směrem k divadlu a dal tak jasně najevo, jaké má úmysly. Stačilo ho nechat, aby ji odvedl. Jakmile by byla z dohledu, ta dočasná fascinace by zmizela. Odešel bych. A ta žena? Možná se jeho zdrženlivost v posledních letech zlepšila. Ale zjistil jsem, že jdu pomalu za nimi. Pořád jsem netušil, proč by tohle, zatraceně, měl být můj problém.

Zmizeli ve stínech a já cítil, jak se ve mně něco zlomilo. Vyrázil jsem k nim a zarazil se tak rychle, že se ta žena vyděsila, zachytila se podpatkem o dlouhou sukni šatů a klopýtla mi do náručí. Její cello spadlo na podlahu za námi a ona zaječela.

„Tady jsi,“ řekl jsem klidně. „Tys zmizela.“

Zmateně zakoktala a snažila se vykroutit z mých paží. „C... co –“

„Giovanni,“ skočil jsem jí do řeči, „omluv nás na chvíli. Moje dáma je poněkud náchylná k nehodám.“

Sklonil jsem se, vymotal střevíček ze šatů a podržel jí ho. Vklouzla do něj a okamžitě se otočila k místu, kam spadlo její cello.

„Juliane. Nevěděl jsem, že jsi zpátky v San Francisku ani že je tahle smrtelnice zabraná.“ Ustoupil od nás o krok dál. Žil dost dlouho, aby věděl, jak dokážou upíři lpět na svých mazlíčcích.

„Tahle c–“ zkusila nás znovu přerušit.

Otočil jsem se a upřeně se na ni zadíval. „Buď tiše, mazlíčku.“

Dívka ztuhla, a i když uhranutí ovládlo její svobodnou vůli, našťavaně mě probodávala očima. Konečně jsem dostal možnost podívat se jí do obličeje. Špičku nosu měla na konci zvednutou a poprášenou pihami. Ve tmě zůstával kolem jejích rozšířených zorníček jen tenký zelený prstenec. Člověk by ho vůbec nespatriil, ale pro moje upíří oči byl jasně patrný.

„Ano,“ přitakal jsem Giovannimu, jako by nic neřekla, „je to nové.“

„Evidentně,“ řekl a v jeho slovech se ozval nebezpečný tón, když se podíval jejím směrem. „Nezachytil jsem na ní tvůj pach. Kdybych –“

„Běžná chyba.“ Nakročil jsem mezi ně, abych zdůraznil svoje slova.

„Možná. Na člověka je hezká,“ poznamenal.

„Myslíš?“ Pokrčil jsem svými širokými rameny. „Já o ni mám větší zájem jako o cellistku.“

Giovanni se rozesmál a plácl mě po zádech. „Zapomněl jsem, jaký jsi romantik.“ Otočil se k odchodu, ale ještě se zarazil. „Dej mi vědět, kdyby ses jí nabažil, jo?“

Vyloudil jsem ze sebe napjatý úsměv, ale nepohnul jsem se z ochranné pozice, dokud nebyl pryč. Ta žena tu nebyla v bezpečí.

Čím dřív odejde z divadla, tím líp. Budu ji muset znovu uhranout. Tentokrát ji přinutím odejít a vrátit se domů. A pak musím zjistit, jestli Giovanni ztratil zájem. Pokud ano, měla by být v bezpečí.

Pokud ne...

„Moje cello!“ vyjekla a já se překvapeně otočil.

Zvedla ho a zírala na prasklou desku, než ho obřadně položila na zem. A pak udělala poslední věc, kterou bych čekal. Vstala a píchla mě prstem do hrudníku.

„Co to mělo znamenat?“

Zaklonil jsem se, abych uhnul dalšímu bodnutí.

„Zatraceně jste mě vyděsil a já ho upustila a teď –“

„To teď vážně není důležité,“ konstatoval jsem. Vrhla na mě zlostný pohled a já si uvědomil, že se Valente pletl. Nebyla hezká. Byla ohromující, dokonce i když byla našťvaná.

Zvlášť když byla našťvaná.

„Jak můžete –“

„Teď mě dobře poslouvej,“ přerušil jsem ji. „Ten muž není tím, čím se zdá. Musíš utéct.“

Čekal jsem, ale nepohnula se.

„Uteč,“ zopakoval jsem a zesílil uhranutí.

Jenom na mě zírala.

„Proč neutíkáš?“

„A proč bych měla?“ zeptala se.

„Protože jsem ti to řekl.“ Moje uhranutí selhalo. Nevěděl jsem proč. Když jsem ho použil předtím, zůstala tiše stát, ale teď jako by vůči mně byla imunní.

Založila si ruku v bok, jako by žádala, abych jí to vysvětlil. „A co jako?“

„To většinou stačí.“ Neměl jsem čas vysvětlovat jí uhranutí. Nebo upíry. Nebo proč musí odejít. Čím déle tu zůstávala, tím méně bylo pravděpodobné, že se mi povede tenhle zmatek vyřešit.

„Jestli je to všechno...“

Měl jsem jen jeden další trik, který jsem mohl zkusit – lidský trik. „Dobrá, mohla bys, prosím, utéct?“

Rozesmála se. „Tak ještě jednou, protože se zdá, že máš problém s ušima. Proč?“

„Fajn.“ Rozhodil jsem ruce. Snažil jsem se být jemný. Snažil jsem se ji varovat. Dokonce jsem se ji snažil uhranout. „Protože ten muž se tě chystá zabít a připravit o všechnu krev.“

Zaváhala, ale než jsem mohl začít cítit úlevu, vyrukovala s další otázkou. „Proč by to dělal?“

„Proč by to, do prdele, dělal?“ vybuchl jsem. „Nestačí, že by mohl? Příčetná osoba by utekla.“

„Koukněte, nevím, jak vám to mám říct,“ začala pomalu, „ale nemyslím si, že je to *moje* psychické zdraví, co byste měl zpochybňovat.“

„Nejsem šílený,“ procedil jsem mezi sevřenými zuby. Měl jsem ji nechat napospas osudu. Evidentně jí vůbec nezáleželo na tom, jestli skončí jako Giovanniho večerní svačinka. Tak proč by na tom mělo záležet mně?

„A toho se držte,“ prohlásila důrazně. „Teď, jestli mě omluvíte. . .“

Nevěřil jsem si, že bych se jí mohl dotknout, ale musel jsem jí zabránit, aby se vrátila do té místnosti. Kdyby ji Giovanni uviděl beze mě po jejím boku, znovu by to rozdmýchalo jeho zájem. Takže jsem vyhrknul jedinou věc, co mě napadla: „Protože je to upír.“

„Upír?“ Protáhla to slovo, jako by bylo v cizím jazyce. Na chvílku se zarazila, aby se na mě ještě jednou důkladně podívala. „Až doteď jsem si myslela, že jste jenom debil, ale zjevně jste spíš totální magor.“

Tohle jsem mohl čekat, ale přistihl jsem se, jak to zkouším znovu.

„Musíš mi věřit.“

„Hm, jo. Ne.“

Osobní kouzlo. Uhranutí. A dokonce pravda. Nic z toho nezašlo. S každou minutou jsem byl otrávenější. No a co, že se tahle drobná lidská bytost chce vystavit nebezpečí? Proč mi záleží na tom, abych ji zachránil? Zíral jsem na ni a uvědomil si, že se nepodřídí.

„Musím se vrátit zpátky. Beze mě nemůžou začít.“ Podívala se na prasklé cello. Tvář se jí stáhla bolestí. „Na druhou stranu, na tomhle už nic nezahraju. Můžete jít se mnou a vysvětlit jim to.“

A teď se budeme hádat kvůli zatracenému cellu. Měl jsem toho dost. „Ne. Ty musíš jít se mnou. Nemůžeš se na ten večírek vrátit.“

„Protože mě zachráníte před upírem?“ hádala a já si uvědomil, že nejen ignoruje moje varování, ale že se mě i trochu bojí. Co se to tu k čertu děje? „Jak mám vědět, že se mě nesnažíte dostat někam stranou a zavraždit mě?“

„Začínám o tom uvažovat,“ zavrčel jsem a cítil, jak se mi prodlužují konce špičáků. „Jsi vždycky takhle paličatá?“

Založila si ruce na prsou a pokrčila jedním ramenem. „Jste vždycky takhle divný?“

„Snažím se ti zachránit život,“ připomněl jsem jí. „Někteří lidé by mě mohli označit za džentlmena.“

„Džentlmeni vymřeli,“ opáčila bez zaváhání.

Bylo jasné, že tuhle hádku nevyhraju. „A já nechci, aby ses k nim připojila v posmrtném životě. Ty neutečeš, že ne?“

Nepohnula se. Takže mi zbývala jen jedna možnost. Popadl jsem ji, přehodil si ji přes rameno a nesl ji pryč, než stihla mrknout.

PÁTÁ KAPITOLA

THEA

Ani jsem nestihla odpovědět a ocitla jsem se přehozená přes jeho silné rameno. Stalo se to tak rychle, že se mi trochu zatočila hlava. Vyrazil pryč od večírku, než ze mě stihl vyprchat šok. Kolem mě se míhaly bílé stěny chodby. Pohyboval se tak rychle, že jsem sotva dokázala popadnout dech. Nesl mě pryč a já zavadila pohledem o svoje cello.

Moje cello.

Moje cello má prasklou desku.

Vzpamatuj se, Theo! Teď tu byly důležitější věci, se kterými jsem si měla dělat starosti, než zatracené cello. Jako třeba ten neskutečně silný, neuvěřitelně nádherný surovec, co si mě přehodil přes rameno a vypadal, že se mnou jde přímo k východu.

Snažil se mě unést? Ten chlap, který věří na upíry?

K čertu, to ne. Nehodlala jsem pana magora nechat, aby mě vtáhl do svých bludných představ, i když to byl nejvíc sexy muž, jakého jsem kdy viděla. Kdyby uvěřil, že mě zachránil, třeba by mě nechal jít. Ale pak jsem si vzpomněla na jeho výraz v Zeleném sále – výraz, který naznačoval, že by mě nejradši roztrhal na kusy.

Potřebovala jsem se od něj dostat pryč. Hned.

Zpomalil tempo dost na to, aby se svět přestal otáčet. Zahlédla jsem úklidovou místnost, byly to poslední dveře v chodbě před